

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. XIV. Vtrùm Cœtus Parisiensis potuerit definire quæstiones generales
circa Potestatem Ecclesiasticam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

150 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
causis ipse Vicarius Generalis illius Cœtus Congregationi sese
opposuisset, Sedemque Apostolicam appellasset.

12. Hæc, & fama publica suadent Curiam, & Aulicos
præcipuas habuisse partes in hoc Cœtu, ex quo decretorum
ejus autoritas plurimum nutat, etiamsi aliorum Ecclesiasti-
corum Virorum illius Regni consensus accederet. Quis enim
nesciat quàm paucorum sit perseverantia, & constantia ad-
versus potentiam sæcularem Philippum IV. adversus Boni-
factum Octavum egregiè defendisse sibi visus est Petrus Pu-
tandus, congestis plurimis instrumentis, quibus totum ferè
Regnum illius Principis appellationibus, & protestationi-
bus adhæsisse perhibetur. Cum hinc potius manifestum fiat
non ratione simul omnes, sed metu successivè, prout desi-
cebat animus, Regis partes secutos, quod etiam confirmant
Historici.

13. Verùm cum potuerit Rex Episcopos convocare, non
quidem ut Concilium constitueret, sed ut consilium pete-
ret. Imò potuerint, sicut seorsim singula Concilia Provin-
cialia congregari à propriis Metropolitanis, ita & simul plu-
ra Concilia Provincialia, vel ad Regis invitationem, ut lo-
quebatur Concilium Parisiense anno 555. vel ex communi
consensu, convenire, ut diligentius & maturius res discu-
terentur, non tantoperè laborandum est in inquirendo, an
legitimè congregati sint Archiepiscopi, & Episcopi, quàm
utrum negotia, quæ definierunt, ejusmodi sint, ut de il-
lis judicium ferre potuerit etiam legitimum Concilium Na-
tionale; nec non utrum verum, ac justum sit eorum ju-
dicium.

C A P U T X I V.

*Utrum Cœtus Parisiensis potuerit definire quæstiones ge-
nerales circa Potestatem Ecclesiasticam.*

1. QUæ Cœtus Parisiensis declaravit, ejus sunt conditio-
nis, ut si vera esset Gallorum doctrina de potestate
Concilii Oecumenici supra Papam etiam extra casum schis-
matis,

matris, à Concilio Oecumenico, non autem à Comitibus Cleri Gallicani, vel à Concilio Nationali fuissent determinanda.

2. Nam agitur de jure non solum Summi Pontificis, sed etiam Concilii generalis, imò de Ecclesiæ universæ securitate, nempe ad quem pertineat autoritas Decreta irrevocabilia circa fidem edendi; an potestas Ecclesiastica habeat aliquam potestatem in temporalia Regum, & Principum, &c. Quomodo ergò potest Ecclesia Gallicana, ubi de fide, de moribus, ac generalibus disciplinæ capitibus est quæstio, sententiam, inauditam etiam partibus, proferre. Numquid causæ istæ inter majores referri non merentur?

3. Respondebunt fortassis se, quod jam à Concilio Constantiensi definitum fuerat, declarasse, ne à Fidelibus ignoraretur. Sed primò quoad potestatem Ecclesiæ supra temporalia Principum Concilium Constantiense contrarium sensit, ut inferius ostendetur. Secundò, quoad autoritatem Concilii supra Summum Pontificem, non solum plurimi Pontifices (quorum fortasse sententia in suspensionem traheretur, licet non minus suspecti sint Episcopi, cum sibi non quidem divisim, sed conjunctim supremum Pontificem subijcere conantur) sed etiam quamplurimi Doctores ex universis Ecclesiæ partibus decreta Concilii Constantiensis de casu schismatis dumtaxat interpretantur. An ergò ad Ecclesiam Gallicanam pertinet obscurum Concilii generalis sensum interpretari? Decretum, inquit, clarum est, verum secùs aliis videtur; ad quem pertinet hujus controversiæ judicium?

4. Nec juvat reponere, Antistites Gallicanos materiam, quæ ad Ecclesiam universalem videtur spectare, pro suis tantum gregibus declarasse, non autem toti Ecclesiæ articulos Fidei, aut disciplinæ Canones proposuisse. Hoc, inquam, non juvat. Nam primò declarationes illæ generales sunt, & terminis communibus conceptæ. Non enim v. g. declaratur Reges, Gallia in temporalibus non subesse Potestati Ecclesiasticæ; sed Reges, & Principes absolutè, &c. Secundò, causas illas majores, aut etiam maximas esse Galli negare non possunt. Nonne ergò ad sanctam Sedem, vel si suspecta erat, ad Concilium generale ex antiquis Decretis, & ex ipsis etiam Francorum legi-

M. C.

De
libertatibus
Ecclesiæ
Gallicanæ
CIII
231

152 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
legibus erant referendæ. Sed suspectum etiam foret Oecumeneum Concilium, eum ejus quoque interfuit, nisi ei Summus Pontifex præfideret. Ideo scilicet debuit Ecclesia Gallicana, tanquam suprema inter Romanum Pontificem, & Concilium Oecumenicum arbitra, controversiam dirimere.

5. Non adeo faciles erant hujusmodi controversiæ, ut omisâ Romani Pontificis, aut, si mavis Concilii oecumenici consultatione definiri possent; decebatque ut Episcopi Gallicani apud Curiam his S. Petri Chrysologi Episcopi Ravennatis, verbis sese excusarent; *Nos enim pro studio pacis, & fidei extra consensum Romanæ Civitatis Episcopi causas fidei audire non possumus*, Epist. ad Eutychem inter Acta Concilii Chalcedonensis par. 1. num. 15. Si quid interim, & ut vulgò dicitur, provisionaliter statuendum fuisset longè majoris erant ponderis rationes, quæ in alteram partem suadebant declinare.

6. Quin etiam hæc declaratio Ecclesiæ Gallicanæ, vel Clero Gallicano tribui non debet, cum qui Comitibus intercesserunt, procuratione caruerint, quæ ad res adeo arduas, & difficiles specialissima requirebatur; Consensus autem, qui fortè ab aliis quibusdam præstabitur vix liber habebitur, cum intentatis poenis, & jam quibusdam inflictis, exigatur.

7. Accedendum jam ad singularum propositionum examen. Quocirca nisi demonstraverò propositiones in declaratione Cleri Gallicani contentas universaliter, ut jacent, acceptas esse aperte falsas, saltem constabit longè minus esse probabiles, minusque tutas, quàm earum contradictorias. Atque adeo Comitibus Parisiensibus maximam injuriam illius Regni Fidelibus erga summum Pontificem bene affectis intulisse, dum Edicto Regio, pænisque adjectis, ad assentiendum doctrinæ ad minus de falsitate plurimum suspectæ, atque aliunde sanctæ Sedi adversæ, cogendos curarunt. Tantumque abesse, ut illa agendi ratio libertas Ecclesiæ Gallicanæ nuncupari possit, ut durissima, & Christianæ libertati infensa servitus vocari debeat.

8. Nec puto reperiri quenquam, qui hac declaratione speret revocandos ad gremium Ecclesiæ hæreticos; quippe qui
arbi-

arbitrentur, ut eorum aliqui non sine opprobrio nostræ Religionis jam significarunt, Comitria Cleri Gallicani non parum ad ipsorum doctrinam accessisse, jam plurimum summi Pontificis, cujus obedientiæ sese ipsi usquequaque subduxerunt, auctoritatem imminuere cœpisse, potiusque Catholicos à visibili Ecclesiæ Capite defecturos, quàm ei sese coniungere illi meditentur. Ego quidem sic habeo Regem Christianissimum, qui tam gloriose in reducendis ad Christi ovile Regni sui hæreticis incumbit, ex ea declaratione ad tam præclarum opus, parum accepisse subsidii. Etenim cum summus Pontifex sit centrum unitatis, qui arctius illi adhæret intra finem Ecclesiæ arctius stringitur. Imò, ut notavit Hincmarus supra cap. 7. relatus, Rex, & Episcopi Christi Vicario obedientes, illo exemplo debitam sibi à propriis subditis obedientiam facilius obtinent.

9. Utar autem, ut cœpi nudis ferè auctoritatibus Conciliorum, & Sanctorum Patrum, Doctorumque vel Gallorum, vel in Gallia educatorum, quia illis nixæ dicuntur Gallicanæ libertates, raro autem aliorum Doctorum testimonio, nisi fortè à Gallicanis scriptoribus citati fuerint, aut alia speciali occasione. Rationes etiam adhibebo, sed prout è rebus nasci videbuntur, non cum animi contentione inventas, quia raro hæc materia rationibus à Gallis tractatur, sed plerumque exemplis, aut consuetudine, minusque cavillationibus, & disputationibus obnoxia est auctoritas, quàm ratio,

M. C.

De
libertatibus
Ecclesie Gallicanæ
Lib. III
231